

ningen; men det er en egen Maade at troste paa, først at tage Bengene og derpaa sige, ja senere skal der nok faaes nogen Lempelse deri. Men der er imidlertid ingen Garanti for, at Lovforslaget om denne Udredningsmaade gaaer igjennem; der er ingen Sikkerhed for, at Forbelingen stæer som Lovforslaget forudsætter; der er ingen Sikkerhed for, at der just skal søges Godtgjørelse til Statskassen derfor. Den ærede Finantsminister har i et tidligere Foredrag, jeg troer, at det var i en anden Sag, sagt, at Finantsministeren ikke alene maa ansee sig som Forvalter for Fiscus, for Statskassen, men at en Finantsminister maa forlade den Anskuelse, som saa længe har hersket her i Landet, at Statskassen er et særligt Institut, der saa at sige staaer udenfor Staten, der ikke staaer i Forbindelse med Skatteydernes Interesse. Jeg anerkjender denne Optryk af den ærede Finantsminister, og det glæder mig at have hørt det udtale; men jeg troer, at der er en lille Levning af den tilbage, naar man forudsætter, at der til enhver Udgift, som Staten skal have, ogsaa strax skal søges den tilsvarende Skat. Det kan jo være, at de indirecte Afgifter give et saa stort Overskud, at der ikke behøves nogen særlig Skatteligning til dette Diemed, og derfor troer jeg, at denne Trost er meget svag. Man har paaberaabt sig, at Motiverne godtgjøre, at Kjøbstæderne ikke komme til at udrede mere end de hidtil have udredet. Men jeg troer, at, naar man vil søge et Forsvar for den nye Fordelingsmaade i den hidtil bestaaende Tilstand, saa maa man først være paa det Nene med, at den tidligere bestaaende Tilstand er retfærdig. Man kan vistnok ikke søge noget Forsvar for den fremtidige Skattefordeling deri, at det Beløb, som herefter skal udredes, ikke bliver større end det hidtil udredede Skattebeløb, naar det maa erkjendes, at det hidtil svarede Skattebeløb er paalagt urigtigt, ja vel og uretfærdigt; thi det, at man engang har gjort Uret, kan ikke forsvare at vedblive dermed. I det Hele forekommer det mig, som om det hele Parti, om jeg saa maa sige, af Lovforslagets Motiver, som angaae Kjøbstædernes Bedkommende, er udarbejdet med en vis Lethed. Jeg maa erkjende, at det er vanskeligt at træffe den rette Grændse, for ikke at komme ind paa alt-

for store Details, men jeg har allerede igaaet gjort opmærksom paa, at det forekommer mig meget uheldigt, at man med Hensyn til den hystoriske Overstigt over de ældre Skatter, ikke har, ved at omtale Extrapaabudet efter Fdg. 12te Januar 1827, fremhævet, hvorledes den citerede Anordning viser, at dette Paabud er en blot og bar Hartkornsskat, som kun skal bestaae saalænge som Estergivelse af Landskatten finder Sted, og da nu selve det Lovforslag gaaer ud paa, at Estergivelsen i Landskatten skal vedblive for bestandigt, saa maatte ogsaa Extrapaabudet vedblive som en blot Hartkornsskat. Men jeg skal ogsaa berøre en anden Omstændighed ved denne Udflugt over disse ældre Skatter. Der er Pag. 6 i Motiverne med Hensyn til Marschpenge til Landsoldater bemærket, at den der citerede Anordning af 9 Juli 1790 indeholder det Tilfagn, at ikke Hartkornbrugere alene skulle bære Byrden af Marschpengene, „hvilket Tilfagn dog ikke vides at være kommet til Udforelse“. Jeg har gjennemlæst Forordningen af 9 Juli 1790 og de flere tilhørende Repartitions-Placater om Marschpenge, men jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan med den størst mulige Opmærksomhed ved Gjennemlæsningen komme til andet Resultat, end at Forordningen af 9de Juli 1790 slet ikke angaaer Marschpenge, men derimod en ganske anden Skat. Jeg troer at kunne oplyse, hvorledes denne feile Citation er fremkommen. Forordningen af 1790 slutter sig til Forordningen af 20de Juni 1788 § 37, men vel at mærke, denne Forordning, som ophavede Stavnbaandet, har i § 37 indført to forskjellige Udgifter. Den tilfagde Landsoldaterne for Fremtiden Godtgjørelse for deres Marsch, eller Marschpenge, og dernæst tilfagde den Landsoldaten en aarlig Godtgjørelse, de saakaldte Douceurpenge. Der bleve ikke strax paabudne nogle specielle Repartitioner af disse Udgifter; men Forordningen af 9de Juli 1790 gaaer ud paa at skaffe den daværende kongelige Kasse Erstatning for den aarlige Godtgjørelse, som efter Forordningen af 20de Juni 1788 skulde udredes som Douceurpenge, men ikke at skaffe den kongelige Kasse nogen Godtgjørelse for Marschpenge; og ganske rigtigt indeholder Forordningen af 9de Juli 1790, som omhandler ene Douceurpenge, at denne Byrde